

at flere af vore største Provinsbyer ere skredne til at nedlægge den offentlige Prostitution, der tidligere var; af den Grund tror jeg altsaa ikke, at man behøver at holde saa stærkt paa det bestaaende Forhold, og jeg kan derfor, fordi det forekommer mig, at der er Anledning til at drøfte Sagen nøjere, ikke være med til at stemme for den foreslaaede Dagsorden.

Oet. Hansen: Jeg er ganske enig med de tidligere ærede Talere, som allerede have udtalt sig om, at det foreliggende Forslag maa anses for at være en Umulighed; men det forhindrer jo ikke, at man, ved at underkaste Sagen en Behandling, navnlig i et Udvalg, ikke der skulde kunne finde en eller anden Form for en Udtalelse af Landsstingets Anskuelse, som kunde virke beroligende paa den meget store Mængde Medborgere, ikke alene paa de 264.000 Underkriverere, tror jeg nok, der blev nævnt, men vistnok paa mange andre, for hvem hele den nuværende Ordning er til Forargelse. Man letter ikke denne Forargelse, man beroliger ikke Sindene ved at vise en saadan Ting fra sig, med en Udtalelse som den, der er bleven foreslaet her i Dag. Saavidt jeg opfattede det, begynder Dagsordenen med at sige, at man opfordrer Regeringen til at bekæmpe Utugten, tror jeg det var — før jeg gaar videre turde jeg maaste bede om, at Dagsordenen maatte blive oplæst en Gang til.

Formanden: Jeg var just i Begreb med at fænde Dagsordenen hen til det ærede Medlem, men jeg skal nu gerne oplæse den. Den lyder saaledes: I det Landstinget udtaler, at Spørgsmaalet om Foranstaltninger til Utugtens Bekæmpelse er af største Vigtighed og derfor fortjener alvorlig Overvejelse, men at det foreliggende Lovforslag er ganske utjenligt som Grundlag for Forhandling om denne Sag, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.

Oet. Hansen: Vi skulde altsaa udtale eller støtte os til en Udtalelse af, hvad jeg maaste maa kalde en almindelig Traje om, at det vilde være ønskeligt at bekæmpe Utugten; thi det siger i Virkelighed overmaade lidt, og der vil vel næppe en Gang kunne opnåas Enighed om Maaden, hvorpaa den skal bekæmpes, der er maaste mange Medborgere, og maaste mange Medlemmer i denne Sal, som mene, at Utugtsondet kan bekæmpes ved Statsforanstaltninger, det tror jeg ikke, og hvis der i Dagsordenens Motivering skulle ligge en Opfordring til den højtærede Minister om at overveje, om

der ved Statsforanstaltninger kan strides alvorligt ind mod Utugten paa anden Maade, end der hidtil er gjort, vil jeg allerede af den Grund ikke kunne være med dertil. Jeg synes, at den ærede Ordfører for Dagsordenen udtalte i Virkeligheden ogsaa det modsatte, der staar i hvert Fald en Uklarhed tilbage, som vi ikke bør lade blive staaende. Jeg tror tværtimod, at vi her fra dette Ting bør gøre alt, hvad vi kunne for at berolige Gemtyterne, og staffe Forargelsen bort, man skal aldrig forarge sine Medmennesker, og er man i en saadan Stilling, at man muligvis kan have Grund til Forargelse, saa maa man gøre det. Jeg skal tillade mig at sige, at jeg egentlig tror, at Grunden til Forargelsen er — det falder nogenlunde sammen med, hvad den ærede Justitsminister har udtalt — simpelt hen Straffelovens § 180. Det er der ingen Tvivl om. Man har i Straffelovens § 180 sagt, at det skal betragtes som en Forbrudelse, som en almindelig kriminel Sag at udøve Utugt som Erhverv, men saa føjes, der et Par Ord til, idet man siger: „mod Politiets Advarsel,“ og dermed er man i Virkeligheden egentlig kommen til det modsatte Resultat. Man begynder med at sige, at det er en Forbrudelse, men naar Politiet ikke har advaret, er det ingen Forbrudelse. En saa selvmodigende og upassende Maade at formulere en Straffelovsbemmelser paa, tror jeg, man skal lede længe efter, naar det dog maa staa klart for alle Medborgere, hvad jo ogsaa den ærede Ordfører for Dagsordenen udtalte, at Udøvelsen af Utugt, selv om det er for Betaling, som Næringsvej, som der siges, er noget, som ikke kan rammes kriminaliter, men er et Onde, der maa modvirkes paa alle andre Maader, end netop ved Straffetrusler og Straffe. Naar man altsaa erkender, som man jo efterhaanden er bleven drevet til at erkende, at man her er inde paa et Omraade, hvor Staten ikke kan gribe ind paa denne Maade, altsaa naar man tager denne Paragraf ud af Straffeloven og erklærer, at den ikke hører hjemme der og saa samtidig naturligtvis ikke giver denne Næringsvej fri, men virkelig stiller den under en saadan Kontrol, et saadant Tilsyn, saadanne Ulemper, og jeg vil endog saa sige Straffe, som omtrent vilde svare til det, vi nu have, og som man kalder den lovhjemlede Prostitution, tror jeg i Virkeligheden, at en stor Grund til Forargelsen vil blive hævet derved, thi saa har Staten begyndt med at erklære, vi kunne ikke trække dette Forhold ind under det strafbare, men vi kunne gøre dets Udøvelse kontrolleret. Jeg mener, at denne Sag for-